

ת"פ 50098/07/12 - מדינת ישראל נגד תאמר חדיגה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אפריל 2016

ת"פ 50098-07-12 מדינת ישראל נ'

חדיגה

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תאמר חדיגה

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דניאל אשכנזי

ב"כ הנאשם עו"ד תלאווי

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גמר דין

הנאשם הואשם בכך שבחודש ינואר 2009 בתום משחק כדורגל התבטא באופן גזעני בכך שצעק "מוות ליהודים" וכן "שתישרף תל אביב" בהקשר זה יוחס לו מעשה עבירה של איסור התבטאות גזענית באירוע ספורט, עבירה על סעיף 15 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח - 2008.

בעניינו של הנאשם התנהל הליך ראיות ממושך והייתה לבית המשפט האפשרות לשמוע את הנאשם בהרחקה, לשמוע את גרסתו ולהתרשם ממנו. בתום הליך הראיות, לאור הערות של בית משפט ולאחר הפסקה בדיון, שנועדה להיוועצות בין הנאשם לסנגורו, ולאחר שהסנגור הבהיר לנאשם שהייתה משמעות לאמירת הדברים גם אם לשיטתו נאמרו בבדיחות, וכחלק מאמירות שמרובות בקרב אוהדים של קבוצות יהודיות, וזאת על רקע המתיחות שהייתה באותה תקופה עקב מבצע עופרת יצוקה, מצא לנכון הנאשם לקחת אחריות על מעשיו, הודה ונרשמה הודייתו. הנאשם נשלח לשירות מבחן, התקבל תסקיר מבחן שהמליץ להימנע מהרשעת הנאשם כמפורט בתסקיר, מדובר בבחור צעיר בן 18 ומספר חודשים במועד ביצוע העבירה שהוא נעדר עבר פלילי ולא פתוחים נגדו תיקים אשר קיבל אחריות לביצוע העבירה והכיר בנסיונות העניין בתוצאות מעשיו. שירות המבחן התרשם מחריגות המעשה, מניהול אורח חיים נורמטיבי בכל השנים שחלפו

ומתפקוד תקין כסטודנט לחשבונאות וכלכלה לצד עבודה. שירות המבחן ציין כי הרשעה עלולה לפגוע באופק חייו של הנאשם ובעיסוקו בעתיד. המלצת שירות המבחן אמנם אינה מחייבת את בית המשפט, אולם במקרה זה, לאחר שהתלבטתי לא מעט, אני סבורה כי ההמלצה תואמת את נסיבות העניין ויש להימנע מהרשעת הנאשם.

ההלכות הנוגעות להימנעות מהרשעה ולחריגות תוצאה זו ידועות ואין צורך להרחיב בהם. בתמצית יאמר כי בית המשפט שוקל להימנע מהרשעה באותם מקרים בהם הוא מגיע להסכמה כי אין הלימה בין חומרת המעשים בנסיבותיהם ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי לבין מידת הפגיעה באופק חייו ובשיקומו של הנאשם.

כל הדברים שנאמרו על ידי בא כוח המאשימה לגבי החומרה של התבטאות גזענית בכלל ובאירוע ספורט בפרט מקובלים עליי ואני מאמצת אותם. אלא שבתיק שלפניי לאחר שנשמעו כל הראיות, כאמור, ושמעתי בהרחבה את הנאשם ולקחתי בחשבון את גילו, אורח חייו, העובדה שלמד לדבריו בבית ספר יהודי, הוא לומד באוניברסיטה ביחד עם קהל של יהודים, חבריו הם יהודים והוא עצמו אוהד של קבוצת מכבי חיפה, קבוצה יהודית ולדבריו אף היה באותו משחק עם צעף שעליו יש דגל ישראל, כשמדובר במשחק בין שתי קבוצות יהודיות והדברים שאמר נאמרו כחלק מקריאות, שגם אם הן נפסדות היו מקובלות באותה עת במידה מסוימת של בדיחות הדעת בין אוהדים, הגעתי למסקנה כי בנסיבותיו של אירוע זה אמירת הדברים היא בדרגת חומרה מועטה, ויתכן שאלמלא היו נאמרים בעת שנאמרו ובסיטואציה החברתית שנבעה מן המתיחות שהייתה קיימת באותה עת, ניתן היה לראות בהם בנסיבותיהם הספציפיות אף משום זוטי דברים. לאלה אוסיף את העובדה שמדובר באירוע קצר מאוד, אימפולסיבי.

לאור נתונים אלה, הרי שלא רק שהדרגה של חומרת המעשים נמוכה, אלא שגם האינטרס הציבורי בכך שהנאשם יתן עליהם את הדין נמוך יותר. בעניין זה, אני מקבלת גם את טיעונו של בא כוח הנאשם בדבר העובדה שהחוק והעבירה נחקקו חודשים אחדים קודם לכן ובדבר הגישה ההדרגתית המקובלת בדין הפלילי לעניין החמרה במדיניות ענישה. בא כוח הנאשם טען שלא הייתה אכיפה של אמירות גזעניות באותה עת, אלא שלא הציג לכך נתונים ומשכך לנתון האחרון הזה לא אדרש. מבלי למעט מהאמור, יש להניח כי בתקופה הראשונה מידת האכיפה של המעשים הייתה מטבע הדברים מועטה יותר.

אשר לפגיעה באופק חייו ובשיקומו של הנאשם, כפי שפירטתי לעיל, מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי ללא תיקים פתוחים אשר ביצע את המעשים תקופה קצרה לאחר שהפך לבגיר. שירות המבחן התרשם מחריגות של ממש במעשה העבירה בנוף חייו, ואף אני למשמע תיאור תולדות חייו, התרשמתי כי מדובר במעשה חריג מאוד. מאז ביצוע המעשים חלפו למעלה מ-7 שנים במהלכן לא הסתבך הנאשם בכל מעשה עבירה שהוא, הוא מנהל אורח חיים, מתפקד ונורמטיבי והוא סטודנט לחשבונאות. כידוע, הרשעה פלילית עשויה במידה לא מבוטלת להכביד על האפשרות לקבל רישיון לראיית חשבון, הגם ששיקול הדעת הסופי מסור בידי הגורמים נותני הרישיון, ובנסיבות העניין מכלול הנתונים ובעיקר הגיל הצעיר, לקיחת האחריות, האופי המסוים של המעשים כפי שפורט לעיל, ההתנהלות הנורמטיבית והזמן הנכבד שחלף, מביאים אותי למסקנה כי תוצאה של הרשעה שיש בה סיכוי סביר להכבדה מבחינה תעסוקתית היא בלתי מידתית בנסיבות העניין.

אשר על כן, אני נמנעת מהרשעת הנאשם.

לעניין העתירה להרחקת הנאשם מהמגרשים, הובהר כי הנאשם הורחק בצו למשך עונה בשנת 2009. בהתאם לסעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט, על בית המשפט ליתן צו להרחקה גם מקום שנקבע שבוצעה עבירה אף ללא הרשעה ממש, אלא אם קיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו המצדיקים מסקנה אחרת. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, אני סבורה כי קיימים נימוקים מיוחדים שכאלה, אם כי יש מקום לאור הזמן הניכר שחלף והצו שניתן בשעתו ליתן צו לתקופת הרחקה מתונה בלבד, משכך אני מורה על הרחקת הנאשם ממשחקים ומכניסה למקומות בהם מתקיימים משחקי כדורגל, משחקים ממש ולא אימונים, במהלך שנת 2016, עד לסיומה.

הנאשם יחתום על התחייבות בסך 15,000 ₪ למשך שנה להימנע מביצוע העבירה שנקבע שביצע, לא יחתום הנאשם ייאסר לתקופה של 30 ימים.

המזכירות תשלח עותק מפרוטוקול הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ו, 21/04/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת